

ROLF SCHREINER:

Life of Brian

Det va akkurat blitt lørdag 28. desember – klokka va 00.10 – då NRK sendte et TV-program så va verdt lisensen heilt aleina: To timer med The Rolling Stones i Hyde Park, London, fra sist sommar.

«The Greatest Rock 'n' Roll Band in the World» holdt to konserter – lørdagene 6. og 13. juli. Te samen kom øve 100.000 fans for å oppleve at Stones va tebage i parken, og publikum fekk det de håpte på: Et band med 70-åringer i toppform! Og i tillegg te den besetningen de har reist rundt med siden Bill Wyman gav seg i 1993 (ja, det e 20 år siden!), blei det ein stilige gjesteopptreden av Mick Taylor på ein bluesinspirert «Midnight Rambler» i tillegg te at han va med på «Satisfaction» heilt te slutt.

Michael Kevin Taylor va bandmedlem i The Rolling Stones fra 1969 te 1974, og mange meine at han e den beste gitaristen så har spelt i Stones. Og for han må det å opptre i Hyde Park igjen, ha vært ein heilt spesiell opplevelse. Det va nemlig her i Hyde Park han hadde sin debutkonsert med Stones 44 år tidligare.

Det påstås at minst 250.000 mennesker va te stede på konserten 5. juli 1969. Mick Jagger sprang rundt i ein kvide minikjole med sløyfer. (Den va opprinnelig bestilt av Sammy Davis jr. i Los Angeles.) Bandet spelte dårligt – gitarane virkte ustemte, skreiv kritikerne – og mange av sangane va ikkje spelt live før.

Det mest spesielle va ligavel at før konserten begynte, leste Mick Jagger vers 39 og så vers 32 (!) av et dikt så hette Adonais så va skreve av Percy Bysshe Shelly i 1821 då diktarvennen John Keats døde. Og før han leste de to versene, sa Mick: «Eg har lyst te å sei någen ord te Brian – om følelsene me sidde igjen med itte at han plutselig bare forsvant.» Då hadde Brian vært død i to dager.

Lewis Brian Hopkin Jones blei født i Cheltenham 28. februar 1942. Begge foreldrene va opptatt av musikk – faren spelte gitar og orgel, og moren underviste i klavér. Brian sugde inn det foreldrene kunne lera fra seg, og han fortsatte å lera å spela nye instrumenter på egen hånd – bl.a. klarinett og saxofon. Te 17-årsdagen fekk han akustisk gitar av foreldrene.

Då Brian va lei av skolen, flytta han te London. Her vanka han i musikk-miljøet og blei venn med bl.a. Alexis Korner, Paul Jones (seinare Manfred Mann) og Jack Bruce (seinare Cream). Han blei ein anerkjent bluesmusiker, skifta i perioder navn te Elmo Jones og Elmo Lewis, og han va ein av de fysste i England så beherska slideguitar.

I 1962 satte Brian inn ein annonse i magasinet Jazz News – den mest seriøse av musikkblekkene i London – der han søkte itte musikere te et nytt R&B band. Prøvespeling sko foregå i ein pub så hette The White Bear, men då pubeigaren oppdagde at Brian stjal sprit i baren, blei det puben Bricklayers Arms i stedet. Mick Jagger stilte med stemmen, Keith Richards med sine Chuck Berry-riff og ein kraftige, skummel type så hette Ian Stewart, spelte boogie woogie-piano som om han va oppvokst på et bordell i New Orleans. Då va de fira.

Bill Wyman og Charlie Watts kom te seinare – Bill hadde både forsterkar og sigaretter, og jazzinspirerte Charlie va ein av de beste trommisane i London.

Nå va bandet klare for verden, og de presiserte at de spelte rhythm & blues – ikkje rock 'n' roll. Brian va sjefen, og då va det jo hans jobb å finna på et bra navn, så han forkasta adle forslag fra Mick & Keith. Ein dag mens han ringde inn ein annonse te Jazz News for å få spelejobbar, måtte han sei et navn, og heilt impulsivt blei det «The Rollin' Stones» – inspirert av Muddy Waters sin sang med same navn. Itte kvert kom gjen med i Rolling.

Pladeselskabet Decca e herostratisk berømt for å ha avvist The Beatles. I svarbrevet Brian fekk itte at han hadde sendt Decca ein demo, sto det: «Et kjempebra band, men dåkker komme aldri någen vei med den vokalisten.»

Ja, da. Det blei ligavel Decca så sopte inn de fysste Stones-millionene.

Musikalsk va det Brian så tilførte bandet mest – med sine multiinstrumentale evner lagde han ein unik Stones-lyd med instrumenter så va høyst uortodokse på den tiå. Og på scenen sto han (og ikkje Mick) frem som den store entertaineren der han sprang frem og tebage mydlå instrumentene. Det va òg Brian så lærte Mick å spela munnspele.

Fra 1967 fekk Brian problemer – bl.a. då kjæresten Anita Pallenberg heller ville ha Keith. Og itte kvert som The Glimmer Twins sto fram som ypperlige låtskrivere, følte Brian seg forbigått og mindreverdige i bandet. Dermed blei det møyje fyll og dop, og i pladestudio hadde han ikkje lenger så møyje å tilføra.

Forfattere A.A. Milne eide i sin tid Cotchford Farm i East Sussex, og eiendommen va full av minnegjenstander som Ole Brumm, Kristoffer Robin, Nasse Nøff og de andre. Våren 1969 e eiendommen blitt Brian Jones sitt landsted, og det e her han den 8. juni får hørre av Mick, Keith og Charlie at han e sparka ud av bandet, og at Mick Taylor allerede har øvetatt.

Og det e her Brian ligge livløs i svømmebassenget itte ein fest, omkring midnatt 3. juli. Rettsmedisinerne konkluderte med drukning pga. uhell – muligens astmaanfall – og ikkje pga. fyll og narkotika. Så kom ryktet om at bygningsarbeideren Frank Thorogood hadde holdt Brian litt for lenge onna vatn pga. ein krangel om oppgjør og ikkje-utført arbeid. Ryktene blei «sanne» då Thorogood ska ha tilstått drabet på dødsleiet i 1993.

Det sista fra Cotchford Farm e at der kom sprekker i flisene i bassenget Brian døde i. Dermed måtte de skiftas ud, og Brians fliser blei lagt ud for salg.

Ja, ja, Brian. It's All Over Now.